

Stanislaskiai • Gimę mylėti

4

NORA ROBERTS

Jausmai ne pagal scenarijų

Knygute.lt

Nora Roberts

JAUSMAI NE PAGAL SCENARIJŲ

Ketvirtoji serijos
"Stanislaskiai - Gimę mylėti"
knyga

Versta iš Nora Roberts, Convincing Alex, Silhouette, 2008

© Nora Roberts, 1994

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-799-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Patei Gafnei. Dabar Lygiosios.

1

Kūninga blondinė ryškiai rožinėmis tamprėmis svyrinėdama ant aukštų kulniukų dirbo ant savo gatvės kampo. Jos akys, ryškiai padažytos visa spalvų gama, įdėmiai stebėjo koleges, tuos blizgančius nakties šešėlius. Gatvėje aidėjo juokas. Žinoma, juk Niujorke pavasaris. Tačiau už juoko buvo jaučiamas lėkšto nuobodulio švytėjimas, kurio paslėpti negali jokie blizgučiai ar seksas.

Šioms damoms tai tik darbas.

Įsimetusi į burną šviežios kramtomosios gumos ji pasitaisė didelį medžiaginį krepšį ant nuogo peties. Ačiū Dievui, kad šilta, pagalvojo. Stypsoti pusnuogei blogu oru būtų pragariška.

Nuostabi juodukė, apsitempusi raudona oda, kuri vos dengė grožybes, vangiai prisidegė cigaretę ir išrietė klubą.

- Nagi, mažuti, - tarė ji kažkam dusliu nuo iškvėptų dūmų balsu. - Nori pasilinksminti?

Kai kas nori, pastebėjo Besė, akimis naršydama kvartalą. Kai kas nenori. Apskritai paėmus, pamanė ji, šią pavasario naktį veršlas sukasi gana gyvai. Ji stebėjo kelis sandorius ir

kelis būdus, kuriais jie buvo atlikti. Tik blogai, kad nuobodulys čia įleidęs šaknis. Nuobodulys ir beribis beviltiškumas.

- Kalbiesi su savimi, brangute?

- Ką? - Besė žvilgtelėjo į atklydusios iki jos juodaodės dievaitės, apsitempusios raudonais odiniais drabužiais, gudrias akis. - Negi kalbėjau?

- Tu naujokė? - Tyrinėdama Besę ji išpūtė dūmus. - Kas tavo vyriškis?

- Mano... Neturiu tokio.

- Neturi? - Moteris kilstelėjo negailestingai išpešiotus antakius ir suprunkštė. - Mergaite, negali dirbti gatvėje be vyro.

- Bet aš dirbu.

Kadangi neturėjo cigaretės, Besė išpūtė kramtomosios gumos burbulą. Tada susprogdino.

- Jei sužinos Bobis ar Didysis Edas, tave sumaitos. - Moteris trūktelėjo pečiais. Šiaip ar taip, tai ne jos rūpestis.

- Laisva šalis.

- Mergaite, nieko nėra laisvo. - Juokdamasi juodukė perbraukė ranka savo lygius, odiniu sijonu aptemptus klubus. - Visiškai nieko.

Ji nuspiegė cigaretę į gatvę ir pataikė į už-

pakalinį taksi sparną.

Besei ant liežuvio sukosi tuzinas klausimų. Klausinėti jai buvo įprasta, bet prisiminė, kad reikia artintis iš lėto.

- Tai kas tavo vyriškis?

- Bobis. - Sučiauptomis lūpomis moteris nužiūrinėjo Besę. - Jis tave priglaustų. Šiek tiek liesoka per užpakalį, bet tiktum. Reikia apsaugos, kai dirbi gatvėje. - O jai praverstų papildomi pinigai, kurių įbruktų Bobis, jei ji atvestų naują merginą. - Niekas negynė tų dviejų merginų, kurias nužudė praeitą mėnesį.

Juodukės akys sublykčiojo. Besė laikė save puikia emocijų žinove ir pastebėjo sielvartą, apgailestavimą ir liūdesį, kol akys vėl apsiaukė.

- Tu - policininkė?

Besė pravėrė burną norėdama nusijuokti. Tai bent, pagalvojo ji. Jautėsi pamaloninta.

- Ne, aš ne policininkė. Tik bandau pragyventi. Pažinojai kurią nors iš jų? Nužudytų moterų?

- Mes čia nemėgstame klausimų. - Moteris pakreipė galvą. - Jei bandai pragyventi, taip ir daryk.

Besę nusmelkė nerimas. Moteris buvo ne tik

nuostabi, ji buvo didelė. Didelė ir įtartina. Dėl abiejų savybių Besei bus sunku laikytis nuošalyje ir stebėti. Bet ji laikė save guvaus proto ir greitai besimokančia. Be to, šįvakar čia atėjo dirbti, priminė sau.

- Žinoma.

Pasisukusi ji lėtai nustypčiojo šaligatviu. Klubai - ji nė akimirką nepatikėjo, kad jos užpakalis liesas, - gundomai lingavo.

Gal jos gerklė buvo šiek tiek išdžiūvusi. Gal širdis plakė šiek tiek per greitai. Bet Besė Makni didžiavosi savo darbu.

Ji pastebėjo du vyrus už pusės kvartalo ir apsilaižė lūpas. Tas kairėje, tamsusis, atrodė daug žadantis.

- Klausyk, naujoke, planas - suimti vieną, gal dvi. - Aleksas tyrinėjo šaligatviu einančius. Prostitutės, girtuokliai, narkomanai ir tie nelaimingieji, kuriems teko pro juos eiti namo. - Mano uoslė sako, kad ta aukšta juodukė, Rozali, pažinojo abi aukas.

- Tai kodėl mums jos nesuėmus ir neap-klausus? - Džudas Malojus nekantravo. Detektyvo ženklelį jis gavo tik prieš keturiasdešimt aštuonias valandas. Ir dirba su Aleksu Stanislaskiu, kuris turi sumanaus ir puikiai at-

liekančio užduotis policininko reputaciją. – Arba dar geriau, kodėl mums nepaklibinus jos sutenerio?

Naujokai, pagalvojo Aleksas. Kodėl ji visada suporuoja su naujokais?

– Juk norime, kad ji su mumis bendradarbiautų. Mes ją suimsime, apkaltinsime prostitucija. Tada labai maloniai pasikalbėsime su ja, kol Bobis atvyks ir lieps jai užsičiaupti.

– Jei mano žmona sužinos, kad praleidau naktį suiminėdamas prostitutes...

– Protingas policininkas savo šeimai nesako nieko, ko jai nereikia žinoti. Ir jai nereikia daug žinoti. – Tamsiai rudos Alekso akys buvo šaltos, labai šaltos, kai įsmigo į partnerio veidą. – Pirmoji Stanislaskio taisyklė.

Aleksas pastebėjo blondinę. Ji įdėmiai žiūrėjo į jį. Jis pažvelgė į ją. Keistas veidas, pamanė Aleksas. Aštrių bruožų, patrauklus, nepaisant gausiai užsitepto makiažo. Visoje toje lipnioje masėje buvo matyti ryškiai žalios akys. Veidas truputį nesimetriškas. Nosis kreivoka, lyg būtų buvusi sulaužyta. Kokio meilužio ar sutenerio, pamanė jis ir žvilgsniu nuslydo prie jos lūpų.

Pilnos, išraiškingos ir žvilgančiai raudonos. Buvo nemalonu suprasti, kad jis kažką jai pa-

juto. Žinant, kas ji yra, ką dirba. Merginos smailas smakras su išsišovusiais skruostikauliais teikė veidui trikampę, lapišką išraišką.

Aptempta palaidinė be petnešėlių ir tamprės išryškino kiekvieną jos atletiško, smulkaus kūno centimetrą. Jam visada patiko atletiškas kūnas, bet jis priminė sau, kaip ji pasiekė tokių rezultatų.

Bet kuriuo atveju ji ne ta, kurios jis ieško.

„Dabar arba niekada“, – pasakė sau Besė, jausdama į save įremtą naujosios pažįstamos žvilgsnį.

– Ei, mažuti. – Nors neberūkė nuo penkiolikos, jos balsas skambėjo dusliai. Melsdamasi visiems dievams, kurie tik klausėsi, ji pasisuko į Aleksą. – Nori pasiausti?

– Gal. – Jis užkabino pirštu jos palaidinės viršų ir nustebo, kai ji krūptelėjo. – Tu ne visai tokia, kokią turėjau galvoje, saldiniuk.

– O? – Kas toliau? Pasitikėdama instinktais Besė atmetė galvą ir palinko prie jo. Jai pasirodė, kad spaudžiasi prie plieno – kieto, tvirto ir labai šalto. – O kokią tu turėjai galvoje?

Akimirką ji pasijuto visai nuoga. Tos tamsios akys įsirėžė į ją, perskrodė. Jo krumpliai trynėsi jai į odą iškart virš krūtų. Ji jautė karštį,

sklindantį nuo jo pirštų, nuo jo viso. Jiems toliau žiūrint vienam į kitą blykstelėjo ryškus judviejų, besiraitančių siauroje lovoje kažkokiam tamsiame kambaryje, vaizdas. Ir tai neturėjo nieko bendra su darbu.

Aleksas pirmą kartą pamatė raustančią prostitutę. Ji tai pritrenkė, panoro atsiprašyti dėl fantazijos, kuri ką tik perliejo jo smegenis. Tada atsikvošėjo.

- Tiesiog kitokią, mažute.

Dėl aukštakulnių jos akys buvo tame pačiame lygyje kaip ir jo. Aleksas panoro nutrinti pudrą ir dažus, kad pamatyty, kas po jais.

- Galiu būti kitokia, - tarė Besė, patenkinta savo atsakymu.

- Ei, draugužė. - Rozali pristypčiojo arčiau ir draugiškai apkabino Besę per pečius. - Juk tu nesiruoši būti godi ir pasiimti abu šiuos berniukus, ar ne?

- Aš...

Pasisekė, pagalvojo Aleksas ir sutelkė dėmesį į Rozali.

- Jūs dviese?

- Šiandien - taip. - Ji permetė žvilgsnį nuo Alekso prie jo partnerio. - O judu?

Džudas bandė atgauti balsą. Jis verčiau susi-

grumtų su ginkluotu žudiku skersgatvyje. Net negalėjo prisiliesti prie šitos didelės, nuostabios moters, nes galvoje tarsi neoninė lempa blykčiojo pasitikintis žmonos veidas.

- Žinoma.

Jis giliai atsikvėpė ir bandė pamėgdžioti įžūliai pasitikintį savimi Aleksą.

Rozali atlošė galvą ir nusijuokė prieš žengdama į priekį ir atsitrenkdama į Džudą. Jis instinktyviai davė jai kelią, o tamsus raudonis pakilo kaklu.

- Manau, kad tu čia naujokė, brangute. Kodėl tau nepasimokius iš Rozali?

Kadangi atrodė, jog jo partnerį užpuolė la-ringitas, Aleksas perėmė iniciatyvą.

- Kiek?

- Na... - Rozali nesivargino pažvelgti į mirtinai perbalusią Besę. - Šiąnakt - ypatingos kainos. Mus abi gausite už šimtą. Tai už pirmą valandą. - Ji pasilenkė ir kažką sušnabždėjo Džudui į ausį, šis pradėjo mikčioti. - Paskui, - tęsė ji, - galėsite pasiderėti.

- Aš ne... - pradėjo Besė ir pajuto į nuogą petį įsmingant Rozali pirštus tarsi aštrius peiliukus.

- Manau, pakaks, - tarė Aleksas ir išsitraukė

ženklelį. – Damos, jūs suimtos.

Policininkai, susivokė Besė ir pajuto saldų palengvėjimą. Rozali riebiai nusikeikė, o Besė stengėsi užgniaužti laukinį juoką.

Puiku, pagalvojo Besė atsidūrusi nuovadoje. Ji suimta už prostituciją – argi ne šaunu? Stengdamasi viską įsiminti išsišiepusi apžiūrinėjo nuovadą. Žinoma, ji yra buvusi nuovadoje. Kaip mėgo sakyti, ji rimtai žiūri į savo darbą. Bet ne šiame rajone. Ne centre.

Čia purvina, apšnerkšta, nusprendė įsimindama detales. Grindys, sienos, grotuoti langai. Visi paviršiai padengti storu purvo sluoksniu. Dar ir dvokia. Ji giliai įkvėpė, kad ilgam įsimintų sudvisusio prakaito, karčios kavos ir stiprių dezinfekuojamųjų priemonių kvapą.

Buvo triukšminga. Jautri klausa padėjo jai iš bendro ūžesio išskirti skambančius telefonus, piktus keiksmus, verksmą ir klaviatūrų tarškėjimą.

„Dieve mano, – pagalvojo ji. – Man tikrai sekasi.“

– Tu ne turistė, brangute, – priminė jai Aleksas ir tvirtai niuktelėjo.

– Atsiprašau.

Jos akyse virpantis jaudulys atrodė keistai.

Aleksas mostelėjo galva ir bedė pirštu į kėdę. Jis leido naujokui apklausti Rozali. Kai šios parodymai buvo užrašyti, susikaupė pasiryžęs pasitelkti žavesį, grasinimus – bet ką, kad tik priverstų prostitutę kalbėti apie dvi nužudytas savo koleges.

– Gerai. – Jis įsitaisė prie savo apdaužyto ir popieriais apversto stalo. – Žinai tvarką.

Besė spoksojo į maždaug dvidešimtmetį jaunuolį nubrozdintu veidu ir suplėšytu džinsiniu švarku.

– Atsiprašau?

Aleksas tik atsiduso sukdamas blanką į rašomąją mašinėlę.

– Vardas?

– O, aš – Besė.

Ji taip natūraliai ir draugiškai ištiesė ranką, kad jis vos jos nepaspaudė. Vis dėlto tik tyliai keiktelėjo.

– Kokia Besė?

– Makni. O jūs?

– Aš čia dirbu. Gimimo data.

– Kodėl?

Jos žvilgsnis šoktelėjo ir įsmigo jam į akis....